

ning og Tilføjelse i Retning af at skabe Mulighed for en Afstemning ad Aare.

Endelig siger dette Forslag til Beslutning, at min Stilling har skabt Uklarhed om Danmarks Stilling. Det er der ikke hverken i selve Forslaget eller i det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensens Tale givet noget som helst Bevis for, ja, der er end ikke antydet nogen som helst Sandsynlighed for Rigtigheden deraf, for Paastande accepterer jeg ikke, hverken som Bevis eller som Underbygning af Sandsynligheden for, at noget er rigtigt.“

Den næste Taler var *Udenrigsministeren*, der omtalte en Række aktuelle sydslesvigske Problemer og derudover fremsatte nogle Udtalelser om Sagens Stilling i Almindelighed, saaledes som den tegnede sig for høm. Udenrigsministeren sluttede sin Redegørelse saaledes:

„Der kan anføres ikke faa Argumenter til Fordel for Tanken om en Folkeafstemning i Sydslesvig om en længere Aarrække til endelig Afgørelse af det statslige Tilhørsforhold. Naar vi i vort Memorandum siger, at Forholdene er uafklarede, og at kun Tiden kan vise, om Sindelagsskiftet er af varig Karakter, kunde man meget vel deraf udlede, at der burde træffes Bestemmelser til Sikring af en Folkeafstemning efter et vist Aaremaals Forløb, naar Afklaringen kan formodes at være sket.

Forholdet stiller sig for mig saaledes, at det ikke er sikkert, at den Politik, der i Overensstemmelse med Rigsdagens Vedtagelse er Regeringens, i det lange Løb vil vise sig tilstrækkelig. Det er tænkeligt, at det kan blive paakrævet at ændre den hidtidige Politik eller at supplere dens Grundlag. Imidlertid har jeg efter bedste Evne arbejdet for paa det givne Grundlag at udnytte de foreliggende Muligheder.

Sammenfattende vil jeg til sidst gerne sige, at der i vor sydslesvigske Politik kun er een Vej at gaa, Rettens og Retfærdighedens. Det er farligt og kan blive skæbnesvangert at gaa ud over Retsgrundlaget. Vi staar klart paa Nationalitetsprincippets Grund.

I Sydslesvigpolitikken er der hidtil ikke opnaaet store Resultater; endnu har de dansksindede ikke opnaaet den Sikring af deres nationale og kulturelle Liv, som vi ønsker for dem; visse Tilløb er dog gjort. Ved Opfordringen fra Stormagterne til at udtale os om den kommende Ordning af Tysklands Forhold har vi faaet et Grundlag for at gøre vore Synspunkter gældende.

Efter alt at dømme vil der gaa lang Tid, inden Tysklands Fred er en Kendsgerning. Vilkaarene er uoverskuelige. I en saadan Situation kan vi ikke ølt for fast binde os til en ganske